

LBRIS

We know
books

Simona CĂLIN

DÉJÀ-VU

PARTEA I

TRECUTUL

– roman –

Editura PASTEL, Braşov, 2020

Cuprins

PROLOG	7
I	9
II	16
III	22
IV	32
V	44
VI	53
VII	67
VIII	93
IX	105
X	118
EPILOG	131
POSTFAȚĂ, <i>de Florina Mamina</i>	135
MULȚUMIRI	138
BIBLIOGRAFIE	139

„Ai așteptat să-ți spun ce simt,
Dar veșnicia n-are timp,
Așa că am ales să te iubesc
Ca un simplu muritor de rând...”

Cu un an în urmă îl cunoscuse pe Lucian. De fapt, nu îl cunoscuse atunci. Se știau demult, din vedere. Ana fusese profesoara fiului său. Își amintea de el de la ședințele cu părinții, iar de câteva ori îi ceruse voie să asiste la ore. Ana îi dăduse voie, fără să se întrebe de ce. Îi plăcea asistența cuiva la ore, îi plăcea să-și desfășoare cunoștințele profesionale nu numai în fața copiilor, ci mai ales a adulților. „Sunt un pic prea mândră de mine”, își spunea Ana atunci. „Dar am și motive”, continua ea. „Am muncit din greu ca să ajung aici.” Schimbaseră puține vorbe în perioada „părinte-profesor”, cum spunea ea. Își mai amintea de atunci doar cum îi surprindea privirea tristă și admirativă, totodată, în ceea ce o privea. „Îmi plăcea câtă răbdare aveai cu copiii”, îi spusese el mai târziu, când deveniseră o pereche. Nu-i dăduse importanță atunci. Ea avea pe cineva. El era căsătorit și avea un băiat și o fetiță.

După ceva vreme, însă, când ea se mutase la altă școală, obținând un post mai bun, el îndrăznise să o abordeze pe un site de socializare. Între timp, lucrurile se schimbaseră radical. Ea se despărțise de Albert, iar el divorțase de Ramona. Au avut, timp de aproape trei luni, discuții nemaipomenite pe acel site de socializare. Ei îi plăcea respectul lui deosebit, diferit de al altor bărbați

pe care îi cunoscuse. Îi vorbise mereu cu dumneavoastră în toate cele trei luni, chiar dacă discuțiile lor atingeau teme intime, de suflet.

În cele din urmă, a sosit și ziua primei întâlniri. De fapt, nu fusese o întâlnire propriu-zisă. Doar ea o considerase așa. Ana îi trimisese o fotografie cu decorațiuni de Crăciun, pe care le confecționase cu elevii la școală. Lucian își exprimase dorința de a achiziționa câteva pentru a le trimite unei surori în străinătate. Ana simțea însă că era doar un pretext pentru a se vedea.

A treia zi de Crăciun. 27 decembrie. O zi pe care ea nu o va uita niciodată. „Ardeam de dorință să-l sărut în timp ce vorbea”, își spunea Ana sieși, acum. Se întâlniseră într-o cafenea în care ea mergea frecvent. Vorbise mai mult el, parcă pentru a-și stăpâni emoțiile ce-l copleșiseră. După ce se despărțiră, în aceeași seară, printr-un mesaj, el îi ceru permisiunea să-i spună pe nume. Urmă apoi și întâlnirea oficială, momentul în care ei deveniră o pereche. Noaptea de Anul Nou și-o petrecuseră în același mod ca și până atunci, discutând pe rețeaua de socializare. Așa cum fuseseră multe nopți mai înainte și cum aveau să mai urmeze numeroase altele. Anei îi plăceau discuțiile acestea cu el, simțea că îi poate spune orice, că îl cunoaște de când lumea. Tot într-o astfel de discuție, el îi mărturisi ce simte pentru ea și îi ceru o primă întâlnire. Ana acceptă. Și iată-i pe cei trei, Ana, Lucian și fiul acestuia, căci îi ceruse permisiunea să-l aducă și pe el, în dimineața zilei de 2 ianuarie a anului care tocmai sosise, undeva departe de oraș, la marginea unui lac înghețat.

Ana avea fobie de gheață. Era, din nu se știe care motiv, predispusă la accidente pe gheață. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi avut curajul să meargă pe un lac înghețat, străbătându-l de la un capăt la celălalt. Și totuși, atunci când Lucian îi ceru, cu un zâmbet, să îi dea mâna, se uită în ochii lui și, fără nici o ezitare, păși alături de el pe lacul înghețat. Era ca și cum ar fi făcut lucrul acesta de când lumea. Era ca și cum, alături de el, nu mai existau

frici și îndoieli. Pășeau împreună pe gheață, pălăvrăgind câte în lună și în stele, privindu-se din când în când în ochi și zâmbindu-și, legănându-și mâinile strâns unite în stânga și în dreapta, așa cum făceau copiii. Alături de ei, fiul lui Lucian zburda vesel, parcă însuflețit de atmosfera creată de cei doi adulți, care, cumva, prin cine știe ce minune, își regăsiseră, alături, sufletele de copii.

Așa începuse iubirea lor...

*

Ana se adâncea cu tot trupul în fotoliul confortabil. Își simțea mâinile și picioarele din ce în ce mai relaxate, moi și ușoare, ca și cum nu i-ar mai fi aparținut. Auzea ca prin vis vocea psihoterapeutului. De fapt, tot ce se petrecea cu ea de câteva momente încoace, parcă se întâmpla în vis. Ca în acea stare de semiconștiință pe care ea o avea la cinci dimineța, atunci când visa și își amintea ceea ce visase. Ca atunci când știi că visezi și totuși visul e frumos și vrei să-l visezi în continuare.

Se conecta în acel moment cu toate energiile benefice ale Universului. Se conecta și, în același timp, le trimitea asupra persoanelor dragi din universul ei personal. Auzea în continuare vocea terapeutului. Și aceea puternică lumină, care parcă îi acoperea tot câmpul vizual. Părea că lumina îi dizolvă toate gândurile, că o ajută să se relaxeze din ce în ce mai mult. Se concentrează pe propria-i respirație. Simțea că parcă inspiră acea lumină și scoate afară, sub influența ei, toate gândurile negre. Relaxarea, în acel moment, devenise deplină.

Începu apoi să vadă, ca prin vis, imagini. Imagini sugerate de vocea psihoterapeutului, pe care partea conștientă din ea o auzea încă. Îi atrase atenția curcubeul. Ceva era în neregulă cu el. Mai precis cu culoarea portocalie. Parcă toate celelalte culori ale curcubeului se amestecau cu cea portocalie, făcând o unică culoare în mai multe nuanțe. Încercă să-și deschidă ochii, dar nu

putea. Parcă pleoapele erau înțepenite și nu voiau să se deschidă. Se concentra apoi asupra imaginilor. Una dintre ele, care se repeta din ce în ce mai des, îi atrase atenția. Părea o imagine din Evul Mediu. N-ar fi putut să-și dea seama în ce țară sau oraș se afla. Ceea ce vedea părea încăperea unei vrăjitoare. Cazane și vase mai mici, în care fierbeau poțiuni, un glob de sticlă, un cap de taur, cu ochii aproape vii, așezat pe o măsuță, completa tabloul. În stânga mesei, o tânără, frumoasă, brunetă, de vreo douăzeci și cinci de ani, îmbrăcată în straie lungi, asemănătoare celor ale unei țigănci din ziua de azi, amesteca cu o bucată mare de lemn într-unul din vase. Alături, de partea cealaltă a mesei, o femeie mai în vârstă, cu straie bogate, îi explica tinerei vrăjitoare ce dorea de la ea:

– Vreau să nu mai poată iubi pe nimeni, înțelege? Pe nimeni!

Tânăra vrăjitoare simțea în acel moment că i se rupe inima în două. Bărbatul despre care vorbea femeia aceea... Cândva, îl iubise și ea. Îl iubise cu toată ființa ei. Înainte de a deveni vrăjitoare. Împrejurările vieții făcuseră ca relația lor să se termine înainte de a fi început cum trebuie. El era un tânăr nobil, ea, fiica unei vrăjitoare. Nu-și mai amintea prea bine momentul exact în care îl cunoscuse, își amintea însă momentul, mult mai dureros, al despărțirii. Momentul în care el îi întorsese spatele, aflând cine este de fapt. Era singurul lucru din trăsăturile lui de care reușea să-și amintească acum. Spatele acela, vânjos și puternic ca și crupa unui taur.

„Nu pot să fac asta!”, își spuse tânăra țigancă. „Ba poți!”, îi vorbi o altă voce în capul ei. „Asta e ocupația ta, cu asta îți câștigi pâinea!” „Nu contează împotriva cui o faci, trebuie să o faci! E menirea ta!”

Cu vocile acestea în cap, o asigură pe femeia mai în vârstă că îi va îndeplini cererea întocmai. Timp de câteva zile, sufletul și mintea tinerei au fost împărțite în două: o parte din ea îi spunea

că nu trebuie să-l rănească pe bărbatul iubit, iar cealaltă că trebuie să o facă. În cele din urmă, rădăcina
și țiganca pregătiți potțiunea

*

Ana auzi din nou, ca prin vis, vocea consilierului spiritual: „Sunteți în ultima zi a vieții voastre...” Și, într-adevăr, imaginea pe care o întrezări Ana în clipele următoare era cea a ultimei zile din viața în care practicase magia neagră. Văzu imaginea aceleași țigănci, ceva mai în vârstă de data aceasta. Urmele celor treizeci de ani care trecuseră de la imaginea anterioară se zăreau pe chipul ei. Cute adânci îi străbăteau fața și nimic nu mai amintea parcă de frumusețea tinerei vrăjitoare de odinioară. Părea că un demon o chinuse și-i torturase întreaga înfățișare. Deși nu avea decât aproximativ cincizeci-cincizeci și cinci de ani, arăta ca o bătrânică de șaptezeci, cocârjată și înfricoșătoare. O vrăjitoare în adevăratul sens al cuvântului. Și, pentru că era vrăjitoare, trebuia să moară ca una. În epoca în care trăia, vrăjitoarele erau torturate până la moarte sau erau arse pe rug. Pentru ea, pentru că acuzații ei o consideraseră destul de bătrână, se pregătise moartea cea mai ușoară: rugul. În spatele copacului de care era legată, câțiva soldați din armata regală îl pregăteau.

Pentru țiganca vrăjitoare, clipele până avea să ajungă sus pe rug păreau nesfârșite. Își dorea moartea aceea, își dorea purificarea pe care credea ea că i-ar fi adus-o focul, încă din noaptea în care pregătise potțiunea magică pentru femeia ce și-l dorea pe tânărul nobil doar pentru ea. Trecuseră de atunci treizeci de ani, dar ea trăise în tot acest timp cu vina în suflet. Vina de a fi adus răul în viața unei persoane dragi.

Curând, doi soldați o luară pe sus și o duseră la locul unde se afla rugul, în piața centrală. Câțiva oameni se adunaseră ca să vadă execuția vrăjitoarei. Nu erau mulți, asemenea spectacol era

des întâlne în regiune și oamenii se cam plictiseră să vadă același lucru de fiecare dată. Plus că era o oră prea matinală aceea în care se ordonase execuția; nici măcar nu se crăpase de ziuă.

Bătrâna vrăjitoare simți în curând cum o căldură înăbușitoare o învăluie. Simți cum tălpile îi luau foc, apoi veșmintele de pe ea începură să ardă. Dar nu simțea durerea arsurii, ci doar căldura pe care o aducea cu ea. Căci durerea din sufletul ei era mai mare și o copleșea. Era o durere strânsă în ani de zile, care răbufnea acum cu intensitate. Își spunea în sine, în timp ce prin fața ochilor i se derulau imagini din viața pe care tocmai o trăise: „Am făcut mai mult rău decât bine în jurul meu! Merit să mor astfel!” Undeva, în depărtare, răsărea soarele. Privind răsăritul, ultimul gând pe care îl avu a fost: „Doamne, iartă-mă! Și fă-l și pe el să mă ierte!”

Apoi, cu bucuria purificării în suflet, femeia își dădu ultima suflare. Dumnezeu o iertase, căci inima i se oprise, înainte ca focul să o cuprindă pe de-a întregul...

*

Încet, încet, Ana se reîntoarce în corpul ei, auzind, ca prin vis, cuvintele terapeutului. Făcu de data asta cale întoarsă. Regăsi curcubeul cu nuanțe de portocaliu, apoi lumina care o inunda parcă în toată ființa. Psihoterapeutul spuse: „Imaginați-vă ghidul vostru spiritual prin această călătorie”. Și lumina o însoți din nou pe Ana, de data aceasta luând forma unei entități, care parcă o călăuzea în drumul ei de întoarcere. Din nou, vocea: „Cereți-i un sfat ghidului vostru spiritual!” Și Ana nu ezită nici o clipă să o facă:

– Ce să fac ca să-mi curăț karma?

– Ajută-l pe el! Învață cum să o faci! părea să spună ghidul de lumină.

Iar vocea terapeutului se auzi din nou: „Cereți-i o însușire ghidului vostru spiritual, care să vă ajute în ceea ce aveți de

făcut!” Ana urmă întocmai indicațiile, iar ghidul părea să șoptească: „Răbdare!”. Din nou, vocea o ghidă: „Întoarceți-vă ușor în corpurile voastre, iar, când vă simțiți pregătiți, deschideți ochii!”.

Ana făcu întocmai. Îi povesti apoi consilierului spiritual toate emoțiile și evenimentele pe care le trăise în starea de regresie. Se arătă puțin nedumerită de curcubeul cu nuanțe de portocaliu, iar terapeutul îi explică că portocaliul reprezenta esența vieții, tot ce are legătură cu erotismul, cu viața sexuală. Ana fu conștientă că tocmai se vindecase de o problemă esențială a vieții ei.

Astfel luă sfârșit prima ședință de regresie a Anei...

*„Caut în viața mea un rost,
În ochii tăi un adăpost,
Pierdut în amintiri
în care încă nu am fost...”*

Da, în seara aceea, Ana se vindecase de o problemă esențială cu care se confruntase aproape jumătate de viață. Ana avea patruzeci de ani acum, iar de pe la vârsta de douăzeci și cinci de ani își descoperise latura religioasă a personalității sale. Cam de cincisprezece ani, Ana obișnuia să meargă la biserică și să respecte cu sfințenie ceea ce spuneau preoții acolo. Devenise aproape ca o bătrânică habotnică, umblând uneori cu fuste lungi și năframe înfășurate în jurul capului, spre amuzamentul prietenilor și cunoștințelor sale, care uneori o mai și tachinau. Ana avea și un duhovnic, pe care la un moment dat îl diviniza, și căruia obișnuia să-i spună tot ce are pe suflet.

Asta până într-o zi. Când a simțit fățărnicia acestuia. Când a simțit că omul o judecă, cu toate că datoria lui era să nu o facă. Atunci, Ana a început să își pună întrebări, dacă ceea ce spun preoții la biserică era 100% adevărat. Ana observase în predici, în paginile din Biblie citite, că unele lucruri nu se legau. Dumnezeu nu putea să fie și pedeapsă și iubire în același timp. Cam asta era esența a ceea ce se spunea în biserică. Iubirea nu presupune pedeapsă și, invers, pedeapsa există doar în absența iubirii. Ana începu să cerceteze domeniul mai cu atenție și să încerce să își formeze o părere proprie. În acest proces de căutare a sensului

existenței, Ana începu să fie atrasă de mister, de magie, ocultism și de ezoterism. Era încă în perioada de căutări, dar reușise totuși să-și contureze o părere proprie: Dumnezeu însemna iubire, însemna energie, o energie creatoare, prezentă în Tot și în toate. Căuta acum doar surse de informații care să-i confirme această părere.

Și totuși, ca o fostă habotnică, Ana nu reușise încă să renunțe la câteva obiceiuri pe care le căpătase în vremea în care mergea des la biserică. Ana ținea post de fiecare dată când canoanele bisericești o impuneau. Chiar și atunci când începuse să meargă mai rar la biserică, Ana ținea posturile cu sfințenie, mai ales postul trupesc, adică neîmpreunarea bărbatului cu femeia în zilele interzise, conform canoanelor bisericești. Ani de zile, își chinuise partenerii cu această restricție. Probabil că, pentru majoritatea, reprezentase unul din motivele esențiale pentru despărțire, chiar dacă aveau prea mult respect pentru ea ca să i-o spună în față. În puținele ocazii când mai ceda instinctelor, Ana se simțea vinovată că nu respectase „regula” și cedase „ispitei”, cum spunea ea. De aceea, prefera să le impună viitorilor parteneri regula asta de la început, iar ei, inițial prea îndrăgostiți ca să-și dea seama de ceea ce acceptă, o făceau, urmând ca mai târziu, pe parcursul relației, să regrete impulsul de moment.

Așa procedase Ana și cu Lucian. Acum, când privea în urmă, i se părea că nu procedase corect. Nici acum și nici în alte dăți. Îl iubea mult pe Lucian și nu voia să-l priveze de niciuna dintre plăcerile unui început de relație. Se simțea vinovată față de el de câte ori o făcea. Știa că el acceptase situația doar din respect pentru ea și datorită faptului că o iubea prea mult și nu voia să o supere. Își dăduse seama de asta în timp, căci, după ce se mutaseră împreună, auzea din când în când de la el, seara, la culcare, replici de genul: „Până când mai ține postul ăsta?” Sau: „Azi e vineri? Iar nu facem nimic?” El spunea lucrurile acestea sub forma unei glume, dar Ana știa că, de fapt, „gluma” scotea la suprafață

frustrarea bărbatului. Își aminti de o după-masă de primăvară, când stăteau în curtea casei lui la o cafea:

— Nu știu cum de rezist să nu mă dau la tine, îi spunea el, privind-o admirativ. Nu știu ce mi-ai făcut, eu nu eram așa!

Și în după-masa aceea, ca de fiecare dată, Ana se simți revinovată față de el. Și nu numai că îl privea pe el de o plăcere esențială, dar se privea și pe ea. Chimia dintre ei fusese de la început nemaipomenită. Încă din prima clipă când se întâlniseră în particular, Ana își dorise să o sărute. Atunci, la cafenea, când se întâlniseră prima oară, iar el vorbea continuu din cauza emoțiilor, ea ar fi vrut să-i închidă gura cu o sărutare. Lucian avea buza de jos puțin mai groasă decât cea de sus, iar pe ea o fascinau bărbații cu astfel de buze. Și prima oară când făcuseră dragoste... Fusese fantastic! Era genul de bărbat căruia îi plăcea să-și vadă mai întâi partenera mulțumită, să o aducă la extaz, iar abia apoi să se preocupe de propriul orgasm. Anei îi plăceau mult momentele lor de intimitate. Simțea fluturi în stomac de câte ori se apropia de ea, nici nu era nevoie ca el să o excite prea mult, căci o simplă atingere a lui îi dădea fiori pe șira spinării. Îi plăcea de multe ori să inițieze ea actul sexual. Adora geamătul lui când îi lua buza de jos și i-o săruta cu pasiune, sfărâmând-o între buzele ei. Acela era semnalul. Iar ce urma după era o combinație de pasiune și tandrețe cum ea nu mai întâlnise toată viața ei. Era, în același timp, joc erotic și manifestare deplină a iubirii dintre ei. Câteodată, Ana iniția jocul erotic mângâindu-l, cu mișcări blânde, strângând foarte ușor pumnul în jurul penisului și plimbându-l în sus și în jos, până când îi simțea excitația deplină. De abia atunci începeau să se iubească cu adevărat. Uneori, în zilele când erau amândoi liberi, Ana adora să-și lipească trupul de al lui, să-i simtă erecția de dimineață și să se iubească apoi cu pasiune.

Dar clipele acestea din viața lor conjugală erau puține, nu de atâtea ori câte ar fi trebuit. Se întâmplase uneori ca Ana să nu-și poată reprima instinctele și să inițieze jocul sexual și în zilele